

U čemu je to pogriješio njezin sin?

U čemu smo tako pogriješili da nas ni prošlost ne veže?

A KRIST, KOJI JE IMAO NAJVIŠE TOGA REČI, ŠUTIO JE.

Kad patnja obuzme čovjeka, čini mnogo stvari koje ne razumije. Duboka i kao da joj nema dna. I kad jednom krene lavina uvreda, podvala, nerazumijevanja, krivih sudova, mržnje i pljuvanja, teško da će stati. Nestane sve ono što je lijepo. Ljude zaslijepe uvrede, vlastiti probitci, borba za vlast i čast. Čini se, nisu više ljudi. A što su??? Može li se ipak zaustaviti lavina zla koju činimo jedni drugima? Može li olupina vlastitih obmana pasti prije nego to netko plati životom ili vlastitom čašću?

A Krist je uzeo na sebe križ... Nosi ga za svakog od nas bez razlike. On zna da smo krvavi ispod kože... Ali On i vjeruje u nas... Svojom ljubavlju otkupljuje sve naše padove. A mi? Sve naše ljudske patnje neprestano se vrte u krugu. Počinju s nekim tko nam ih prouzroči i završavaju na našem neprihvatanju i povrijeđenosti. I krug je zatvoren.

Smrt nema zadnju riječ, ali čovjek, svaki na svoj način, pada sam u ponore svojih patnja. Gubi se. I nijedan čovjek ne može nas izvući iz tog ponora. Samo je Bog onaj koji nam pruža ruku i izbavlja nas iz naših patnja. A bez njega, rana je preduboka i nikad ne zacjeljuje.

On nas voli i ništa mu nije teško učiniti za nas:

Ustani i dođi. Ti si moje ljubljeno biće. Za tebe sam trpio, umro i uskrsnuo. Ovaj će te susret promijeniti u potpunosti.

I jer te ljubim, dajem ti priliku za novi život. Isus

Izdaje: Župni ured Prikazanja Blažene Djevice Marije u Smilčiću

ŽUPA GOSPE OD ZDRAVLJA SMILČIĆ

*Župni ured Prikazanja Blažene Djevice Marije
Smilčić*

Župni listić br. 31

25. ožujka 2012.

Peta korizmena nedjelja kroz god. B

Navještenje Gospodinovo

Blagovijest

Evangelje Iv 12, 20-33

Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, umre, donosi obilat rod.

Čitanje svetog Evandjelja po Ivanu

U ono vrijeme:

Među onima koji su se došli klanjati na blagdan bijahu i neki Grci. Oni pristupe Filipu iz Betsaide galilejske pa ga zamole: »Gospodine, htjeli bismo vidjeti Isusa.« Filip ode i kaže to Andriji pa Andrija i Filip odu i kažu Isusu. Isus im odgovori: »Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji. Zaista, zaista, kažem vam: ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod. Tko ljubi svoj život, izgubit će ga. A tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni. Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj. Ako mi tko hoće služiti, počastit će ga moj Otac. Duša mi je sada potresena i što da kažem? Oče, izbavi me iz ovoga časa? No, zato dođoh u ovaj čas! Oče, proslavi ime svoje!« Uto dođe glas s neba: »Proslavio sam i opet ću proslaviti!« Mnoštvo koje je ondje stajalo i slušalo govoraše: »Zagrmjelo je!« Drugi govoraše: »Anđeo mu je zborio.« Isus na to reče: »Ovaj glas nije bio poradi mene, nego poradi vas. Sada je sud ovomu svijetu, sada će knez ovoga svijeta biti izbačen. A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi.« To reče da označi kakvom će smrću umrijeti.

Riječ Gospodnja.

Trenutak za razmišljanje o Evandelju

Voliš li svoj život i sve ono loše u njemu? Primjećujemo li zlo? Ili pak živimo u njemu i od njega? Uživamo li u tomu dok okrećemo glavu od drugog čovjeka, dok mu uzimamo ono što je njegovo? Dok ga ispraćamo pogrdnim gestama i riječima? Pravdajući se ponosom i praveći se sudcem i svetcem.

Ako voliš svoj život, moraš ga znati izgubiti i mrziti ono što je loše. Moraš znati odreći se toga u čemu uživaš, izgubiti vlastito ja - ponos

i doći pred Isusa. Predajući se onomu što je loše, postajemo loše osobe. Krivo odgajamo vlastitu djecu koja postaju naš odraz. Zlo zavlada nama, mi to ne vidimo. Druge ne slušamo jer našoj sebičnosti nisu ni važni.

Postajemo pšenično zrno koje pavši na zemlju ne umire, ostaje samo živeći od vlastitih namisli, pretpostavki i zabluda. Budimo pšenično zrno koje umire, da bi Gospodin od nas imao obilat rod!

Mi ljudi jednostavno smo neshvatljivi. Toliko puno značimo jedni drugima, a opet tako često jedni druge izdajemo. Ima li odgovora na tako nešto duboko i skriveno u nama?

Ima li objašnjenja zašto se dobrota nagrađuje zlom? Znam li zašto izdajem sebe i druge? Zašto kaljam sliku Božju na koju sam stvoren?

Patnja...

Misterij kojeg nitko od nas ne može zaobići. Namećemo je jedni drugima. Teška je, drži nas u grču i ne vidimo izlaza iz nje. A izlaz je tako blizu. Onaj koji nas je stvorio, zavolio i povjerovao nam nije prošao ništa bolje od svojih ljubljenih stvorenja. Ljudi su ga »iskoristili« i izdali. Krist nam pokazuje put kroz patnju.

Prijatelju...

zar poljupcem izdaješ sina Čovječjeg?

zar me zbog materijalnih stvari i dobara ne podnosiš?

Suosjećanje, patnja, zauzetost, ali i onaj drugi dio priče koji uključuje mržnju, neizbježni su kada se ljudi odluče za prijateljstvo ili suradnju. Ishod toga nije uvijek vidljiv. Jedno je sigurno, svaka priča ima svoj početak i kraj. Ima i onih koji vole čovjeka, a razlučuju njegove grijehe od krivih osuda. Marija i Ivan krenuli su za Isusom gurajući se kroz potplaćenu svjetinu bez karaktera i svoga ja. U svojoj tjeskobi, prisjećala se slika iz ne tako davne prošlosti.